

Poviedky

pre verných
aj neverných

Igor
Adamec



MODERNÉ
ROMÁNY



Igor Adamec

Poviedky

pre verných
aj neverných



MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 067 - 8

Igor Adamec

Poviedky

pre verných
aj neverných

moderné romány

Copyright © Igor Adamec 2021

Milí moji,

až pôjdete večer spať, nalejte si pohár dobrého vína. Prečítajte si k nemu zopár poviedok z tejto knihy. Kým vypijete svoju čiašku, tak ich bez problémov prelúskate. Poviedky sú krátke a ľahké. A trošilinku hanbaté. Asi ako socha nahej Venuše v parku.

Poviedky obsahujú príbehy o ženách a mužoch. Rozprávajú o vzťahoch. Niektoré sú zľahka smiešne, iné málinko korenisté a ďalšie trošku pricukrované. Sú presne také, ako život sám. Vzťahy medzi ženami a mužmi bývajú zväčša zmyselné. Nech sa na to pozrieme z akéhokolvek uhla. A tých uhlov pohľadu na vášeň, sex, neveru, rozchody, zoznámenia a zabudnutia ponúka kniha presne tridsať. Ale pozor! Príbehy sú vymyslené. Nikdy sa nestali. Nech sa prepadnem, ak hej! (Au)

No dobre, jeden jediný je pravdivý.

Ak zistíte ktorý, napíšte, prosím, do vydavateľstva. Budú mať radosť☺.

Tak teda na zdravie, amigos.

I.

- 1 Pozor na anjelov
- 2 Dedičstvo
- 3 Odplata
- 4 Večierok
- 5 Mrcha
- 6 Smola
- 7 Brigáda
- 8 Drobnosť
- 9 Dvere
- 10 Nebo nad Roháčmi

II.

- 11 Adrenalín
- 12 Trubka
- 13 Drahá, pod' spať nahá
- 14 Čierna mačka
- 15 Odložený prípad
- 16 Spoveď
- 17 Totálny obšuch
- 18 Cigaretka
- 19 Frajer
- 20 Maturitné stretnutie

III.

- 21 Omyl pána profesora
- 22 Súrak nad pahorkom Venuše
- 23 Koniec Casanovu
- 24 Fakt husté
- 25 Faustov barter
- 26 Sci-fi spod Ďumbiera
- 27 Lupič
- 28 Houston, máme problém
- 29 Rúth
- 30 Pingpongová šou

moderné romány

I.

1 Pozor na anjelov

Mladý muž sa zviezol výťahom do priestorov podzemného parkoviska v budove hotela Kempinsky v centre Bratislavy. Práve absolvoval stretnutie so svojim agentom, ktorý mu sprostredkoval atraktívny návrh. Vydavateľstvo Harper Collins Publishers, sídliace v Glasgowe, mu chce garantovať stotisíc dolárov plus časť zo ziskov za knihu, ktorú by vydalo v priebehu roka. Publikácia by sa volala *The Official Erik Herman Annual* a bola by určená tínedžerom. Napísal by ju futbalový žurnalista Chris Hunt. Fíha? Knižka??? To by ho bavilo. Z takej knihy by mal naozajstnú radosť. Pelé mal svoju publikáciu, Maradona mal svoju publikáciu...

a Ronaldo bude mať len priteplené fotky vo ForMe-ne. I keď... aj na neho raz príde.

Lenže on, slovenský futbalový reprezentant Erik Herman, bude mať knihu skôr, lebo dnes 1. novembra 2017 podpísal súhlas. Vyšiel z podzemných garáží do večerného mesta. Odbočil smerom na Lafranconi a zaradil sa do premávky.

Strčil USB kľúč do portu a kabínou sa rozľahla príjemná a upokojujúca filmová muzika Hansa Zimmera. Čaká ho dvadsať minút jazdy večernou Bratislavou. To má rád. Mladý muž bol vynikajúci vodič. Jazda autom ho nijak nestresovala. Nao-pak, pri šoférovaní relaxoval. Išiel pomaly, pokojne a myslel na Zuzanu, s ktorou sa pred dvoma dňami po týždňoch studenej vojny konečne udobrili. Teraz to on už určite nepokazí. Zuzana nezvládala tlak, ktorý na neho, nie na ňu, vyvíjala bulvárna tlač. Ale uznáva, že byť manželkou slávneho futbalistu nie je jednoduché. Na druhej strane ho Everton – klub, za ktorý Erik hráva – platí kráľovsky, a tak si Zuzka naozaj nemá na čo sťažovať. Piť už prestal a pletkám s cudzími ženami sa od poslednej aféry tiež programovo vyhýba. Takže je vlastne všetko okej!

Išiel pomaly a plynulo, lebo zelená vlna prekvapivo fungovala. Naraz začul ranu ako z dela

a o mikrosekundu neskôr pocítil otras. Celý svet sa niekoľkokrát pretočil. Na chvíľu stratil vedomie. Keď sa prebral, pochopil, že havaroval. Skúsil pohnúť rukou, potom druhou, oboma nohami, hlavou... Podľa všetkého sa mu nič vážne nestalo. Vyvliekol sa z prevráteného auta. Asi desať metrov od neho dymil malý dokrčený Volkswagen Beetle. Ten ležal pre zmenu naboku. Trochu ho bolelo kolená. Dokrivil k tmavému VW-čku a otvoril dvere, ktoré boli teraz navrchu. Opatrne nazrel do auta a uvidel v ňom schúlenú ženu. Bola pri vedomí a celá sa triasla.

„Ste okej? Hej, slečna, ste okej?“ Slečna neodpovedala. Zjavne bola v šoku.

„Lezte z toho auta von. Každú chvíľu môže buchnúť. Počujete ma? Pomôžem vám. Podám vám ruku a rýchlo vylezte.“ Slečna ťarbavo prijala ponúknutú pomoc a mladý muž ju vytiahol von. Oba vozy boli rozmlátené na totálku. Zázrak, že sa nikomu nič fatálne neprihodilo.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa dezorientovaná mladá dáma.

„Ále... nedali ste mi prednosť,“ mávol rukou futbalista.

„Takže som zavinila nehodu?“ triedila si udalosť žena.

„No... trocha. Ale nebojte sa. Poistovňa to urovná. Nebude to také zlé, ako to vyzerá. Hlavne, že sa vám... teda nám obom nič nestalo. Ste v poriadku, však?“

„Asi áno,“ pousmiala sa fešanda. „A možno to tak osud zariadil.“

„Čo? Aby sme si rozmlátili autá?“

„Nie. Aby sme sa stretli. Pozrite, obe autá sú na šrot a my žijeme. Nám sa nič nestalo. Určite to osud tak chcel, aby sme sa spoznali a spriatelili sa. A možno... Volám sa Laura. Laura Staníková.“

Mladému mužovi sa jej reči páčili. Aj ona sa mu vlastne páčila. A na tom, čo vravela, bolo veľa pravdy.

„A možno čo? Hovorte ďalej.“

„A možno osud chce, aby sme zostali spolu...“ Slečna sa postavila a vykročila k svojmu autu. Otvorila kufor. Išlo to ťažko, lebo auto stále ležalo na boku, ale podarilo sa jej to a vytiahla tašku. Keď sa vracala, zvolala: „Pozrite, pozrite, auto je rozbité, ale fľaša je celá. Je to zázrak, však? Osud nám dáva najavo, že máme zostať spolu a hneď to aj osláviť... že sme ostali nažive, že sme sa stretli... Je to dobrá slivovica. Nebojte sa a dajte si. Mám ju od otca. Sám ju páčil.“ Mladý muž súhlasne prikývol. Bol to naozaj zázrak, že sa nikto vážnejšie nezranil

a taktiež bol zázrak, že stretol takúto ženu. Anjela. Načiahol sa, vzal do ruky fľašu, odskrutkoval vrchnák a napil sa. Od toľkého šťastia vypil na jeden raz niekoľko dúškov naozaj dobrej kopaničiarskej slivovice. Chcel posunúť fľašku slečne, ale tá sa odvrátila. Podal jej ju ešte raz, ale ona nereagovala.

„Vy si nedáte?“

Pozrela sa na neho tvrdým a výsmešným pohľadom.

„Nie, ja počkám na príchod policajtov!“

2 Dedičstvo

Miliardár Henri James Nathaniel Charles, Baron de Rothschild, sa na jar v roku 1947 dozvedel na súkromnej klinike vo Švajčiarsku zdrvujúcu správu. Lekári mu oznámili, že výsledky testov sú pozitívne a jeho vyhliadky na uzdravenie malé. Zostávajú mu mesiace života.

Keď sa Baron de Rothschild vrátil do Paríža a otriasol sa z prvotného šoku, ovládlo jeho mozog zvyčajné racio. Chladné exaktné myslenie ho prevádzalo po celý život, a preto sa mu darilo. Preto bol vždy prvý medzi prvými. Mal sedemdesiatpäť rokov a prežil plnohodnotný a krásny život. Prežil tri manželky, ochutnal všetko, čo sa ochutnať dalo a o čom bežný smrteľník môže len snívať. Nuž tak,

naveky tu určite nebude a je asi jedno, či umrie teraz, alebo o tri roky. Musí hlavne usporiadať veci. Musí sa stretnúť s priateľom Paulom Ramadierom a odstrániť komunistických ministrov z vlády. Ak by sa to podarilo už v máji, tak by to hádam ešte stihol vidieť na vlastné oči.

A ešte sa musí s americkými bratrancami postarať, aby sa do Bieleho domu v USA nenasťahoval ten texaský republikánsky sedlák Thomas Dewey. Ak napnú všetky sily, tak Trumana udržia v kresle na ďalších päť rokov. To je tá ľahšia časť povinností.

Tá ťažšia časť je, že musí oznámiť svojmu synovi Philippovi, ako sa veci majú. Po jeho smrti preberá zodpovednosť za obchodné záležitosti a chod firiem. To bude rodeo. Philippe je jeho jediným mužským dedičom. Mal ešte staršieho syna Piera, ale ten umrel v Normandii. Takže Philippe – hravý, infantilný a nevyrovnaný Philippe – sa stane jeho nástupcom a francúzskym finančným kráľom. Striaslo ho. Impérium je v ohrození. Ale čo. Majetky si do hrobu nezoberie a až sa na skazu svojho celoživotného diela bude dívať zhora, tak mu to už bude jedno. Ešteže sa toho nedožila Philippova matka.

Starý Henri Rothschild si zavolať syna do pracovne. Zapálil si Cohibu a vysvetlil Juniorovi, ako sa veci majú. Philippe sa rozplakal.

Je to dobrý syn, pomyslel si starý Henri, ale nemusel by tu smokliť, veď má už cez päťdesiat. Nalial teda synovi single malt whisky Aberfeldy, ročník 1907, aby sa trošku upokojil a nabral na mužnosti, a vysvetlil mu, že ak chce viesť rodinný podnik, tak by sa mal čo najskôr oženiť. S otcovými peniazmi a s manželkou po boku sa mu bude ľahšie dýchať. Veď nakoniec, časom bude sám potrebovať dediča.

„Ok, papá, ožením sa,“ ubezpečil chorého otca a od tej chvíle sa začal obzerať aj po ženách. Bolo to, ako keď si ide vášnivý motorkár kúpiť auto. Nevyzná sa v nich, nebavia ho, ale vie, že chce. Philippe mal totiž už dva roky priateľa. Rozmýšľal, či ho má informovať o otcovom rozhodnutí. Skúsi to na zajtrajšej párty. Áno, áno, bude sa s ním musieť vážne porozprávať.

Na večierku bolo veľa známych i neznámych ľudí. Philippe pozoroval prítomné ženy a predstavoval si ich ako manželky. No každá mala nejakú chybu. Jedna bola príliš stará, iná príliš malá, ďalšia príliš opitá, niektoré ženy boli dokonca nevkusne oblečené. Hrôza. Otec, ten sa vedel oženiť. Každá z jeho žien bola dáma. A najviac mama. Tá bola ozdobou každej spoločnosti. No hej, ale otec si bral za ženy svoje manželky, lenže on si musí vybrať z pomedzi úplne cudzích dievčat. Aj tak by bolo

najlepšie, keby si mohol vziať Marcela. Ten je dokonalý. Vlastne nie je. Neporodí mu syna. Škoda.

„Phill! Phill, poď sem, niekoho ti chcem predstaviť.“ To na neho volal Marcel. Zrejme zasa spoznal nejakého fešáčka z módného biznisu a chce sa pochváliť. Mladý Rothschild sa otočil a vedľa Marcela zbadal mladú ženu. Mohla mať tak dvadsaťpäť rokov, bola pekne architektonicky riešená, nohatá a nezvyklo vysoká. Mala krásne pery a pomerne veľké prsia. Celkovo vyzerala úžasne.

„Phill, to je Helga Perssonová, dcéra švédskeho módného návrhára Erlinga Perssona, ktorý práve doma zakladá úplne novú sieť obchodov s oblečením H&M.“

Helga Philippa ihneď zaujala. Napriek tomu, že bola Švédka, konverzovala dokonalou francúzštinou. Bola nezvyklo bystrá a rozhladená. Mala vyštudovanú matematiku a teraz sa venuje kvantovej fyzike. A chcela by mať päť detí.

To je žena! Čím viac sa s ňou Philippe bavil, tým viac zisťoval, že je tá pravá. Dokonca je zatažená na starších mužov! Fajn. Čiže päťdesiatnik je akurát, pomyslel si mladý Rothschild a rozhodol sa pre finálny útok. Nebude strácať čas. Rád by totiž videl, kde by vo Francúzsku našla druhého, takého bohatého ženícha, ako je on. Nechcel ju podceňo-

vať, ale to by musela byť kúzelníčka. Zatiahol ju do záhrady, zariadil, aby za nimi behal čašník so sektom, a rozpovedal jej všetko o sebe a o svojom otcovi. O tom, ako starý pán umiera, o tom, ako on zdedí obrovský majetok a aj o tom, ako sa musí oženit kvôli dedičovi. Švédska slečna sa nádherne usmiala.

O necelý mesiac zastala pred katedrálou Notre-Dame limuzína. Vystúpil z nej Philippe Rothschild. Ťažko a úprimne si vzdychol a vykročil do kostola. Povedie k oltáru Helgu Perssonovú. Povedie ju k oltáru a tam ju odovzdá vlastnému otcovi.

A od tej chvíle jej bude hovoriť mama.

3 Odplata

Emil Päták vošiel do haly hotela o trištvrtte na šesť. Podišiel k pultu recepcie a usmial sa na slečnu, čo mala službu.

„Volám sa Päták, s bodkami nad a, mal by som tu mať objednanú izbu.“ Slečna sa pozrela na monitor počítača a o malú chvíľocku súhlasila.

„Presne tak, pán Päták, máte izbu číslo 303. Malý momentík... Áno, nech sa páči, tu je vaša kartička. Ak by ste chceli použiť hotelový bazén alebo saunu, tak vodný svet máme na mínus dvojke. Raňajky sa podávajú od pol ôsmej. Máte ešte nejaké želanie?“

„Nie, ďakujem,“ zdvorilo odvetil pán Päták a otočil sa. Zobral si príručnú batožinu a zamieril